

泰平高校

泰平高校
TAIHEI HIGH SCHOOL

入学願書
STUDENT APPLICATION
ใบสมัครตัวละครนักเรียน

▼ ข้อมูลส่วนตัว

氏名(漢字) นามสกุล-ชื่อ(คันจิ)	柳瀬 海祐					
氏名(振り仮名) นามสกุล-ชื่อ(อักษรางานะ)	やなせ みゆう					
氏名(タイ) นามสกุล-ชื่อ(ไทย)	ยานาเสะ มิยู					
国籍・地域 สัญชาติ/เชื้อชาติ	ญี่ปุ่น-จีน	年齢 อายุ	17	生年月日 วันเกิด	2008/06/10	
職業 อาชีพ	นักเรียน	性別 เพศ	ชาย	血液型 หมู่เลือด	B	
出生地 ภูมิลำเนา	คันไซ จังหวัดเกียวโต					
現在の住所 ที่อยู่ปัจจุบัน	หอพักโรงเรียน					

▼ ข้อมูลสุขภาพ

身長 ส่วนสูง	174	体重 น้ำหนัก	58	BMI ค่าดัชนีมวลกาย	19.16
アレルギー อาการแพ้	แพ้มะเขือเทศ				
手術歴 ประวัติการผ่าตัด	-				

▼ ข้อมูลการศึกษา

泰平高校

【学生証】

Student Card

学生番号 0000000

氏名 ^{やなせ}柳瀬 ^{みゆ}海祐

2008年06月10日生

上記の者は本校学生であることを証明する。

神奈川県泰平高校

学生番号 รหัสประจำตัว	
----------------------	--

学年 ปีการศึกษา	部活動 ชมรม	ルームメイト รูมเมท
2年-組 (ปี2ห้อง-)	ชมรมดนตรีญี่ปุ่น	

▼ ลักษณะนิสัย

- นิสัยใจคออยู่แล้วก็เป็นคนใจดี อหฺยาศยตี ดูไม่เป็นพิษเป็นภัย แต่อย่าได้รู้จักเขามากนักเลย - พุดเก่ง แต่เมื่อต้องทำสิ่งที่จริงจ้งหรือเป็นกิจของตัวเองจะเจียบมาก ใครก็มาขัดขวางสมาธิเขาไม่ได้ เขาจะไม่ตอบใครทั้งนั้นแม้ยืนอยู่ตรงหน้า - คนในโรงเรียนมักจะเห็นเขาพูดคนเดียวเสมอ เขาอาจจะคุยกับความคิดตัวเอง หรืออาจจะคุยกับบางสิ่งที่คนธรรมดาไม่อาจเข้าใจก็ได้ - น้ำตาแก้ปัญหได้ทุกอย่าง ถ้ามีปัญหาอะไรละก็ ร้องไห้ไว้ก่อน เดียวก็ได้ตามที่ใจอยากเองไม่กี่โดนทิ้งให้อยู่คนเดียว - เขามักทำอะไรตามอารมณ์ตัวเอง บางครั้งเลยเอาแต่ใจไปบ้าง และทำอะไรไม่มีเหตุผลจนหลายคนต้องสงสัยว่า “ ทำไปทำไม “ - หากเป็นเรื่องของสิ่งสื่ลัับหรือเหนือธรรมชาติละก็ เขาคนนี้ก็พร้อมจะฟุ้งซน ต้องรู้ให้ได้ว่ามันคืออะไรและมักเอาตัวเองไปอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ดีนัก ใส่หมดไม่สนลูกใครแม้ว่ามันจะอันตรายก็ตาม - เขาเรียนไม่เก่งนัก เพราะชอบเอาแต่โฟกัสกับบางสิ่งบางอย่างจนไม่สนที่อาจารย์สอน

สิ่งที่ชอบ	สิ่งที่ไม่ชอบ	สิ่งที่กลัว
-ดนตรี -เนื้อ -สิ่งสื่ลัับ -แว่นตาที่ใสสะอาดไม่มีรอยเปื้อน -แฟชั่น -สาวเก -ความมืด -แมว	-มะเขือเทศ -ทะเล -ซานมที่น้ำแข็งละลาย -กาแฟ -ความเจียบ -คนขี้แพ้ -คนที่อ่อนเรื่องแฟชั่น	-มะเขือเทศ -โซ่ -ดินเปียกหลังฝนหยุดตก -ฟ้าร้อง/ฟ้าผ่า -แว่นตาที่มีรอยนิ้วมือของผู้อื่นและตนเอง

-ของจิ๋ว -เด็ก		
-------------------	--	--

特技 ความสามารถพิเศษ	-มีสัมผัสลักษณะที่ 3 ได้ยินเสียง -เล่นดนตรีญี่ปุ่นได้ทุกชนิด ดนตรีสากลเล่นได้เพียงไวโอลิน -มีศิลปะการต่อสู้แบบกังฟู -ร้องเพลงได้ทุกแนวยกเว้นMetal
趣味 งานอดิเรก	-เล่นดนตรี -หาเรพทรงผมที่จะทำให้ตัวเองก่อนไปเรียนทุกวัน -พยายามคุยกับสิ่งลึกลับแม้จะไม่มีสัญญาณตอบกลับ

▼ ประวัติตัวละคร

ยานาสะ มิยู เขาเติบโตมาในตระกูลร่ำรวยและเก่าแก่ในฝั่งคันไซ ครอบครัวของเขาทำธุรกิจส่วนตัวฝ่ายพ่อทำอสังหาริมทรัพย์ ฝ่ายแม่เป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียงในญี่ปุ่น ความจริงแล้วมิยุนั้นเป็นเด็กแฝดเพียงแค่แฝดอีกคนนั้นเสียตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ เด็กอีกคนโดนสายสะดือคนเป็นแม่รัดคอจนลื่นลมไป เหมือนเขาจะไม่อยากเกิดเท่าไร ซึ่งหนีเอาสายสะดือรัดคอไปก่อนเสียแล้ว เหลือเพียงแต่มิยูคนเดียวเท่านั้นที่รอดมาได้อย่างเหลือเชื่อ เมื่อมิยูอายุเข้าปีที่ 7 เขาก็เริ่มสัมผัสได้ว่าเขาได้ยินในสิ่งที่คนอื่นไม่ได้ยิน ชดบ้าง ไม่ชดบ้าง มิยูที่ยังเป็นเด็กน้อยได้ยินอะไรก็พูดออกมาไม่ได้คิดอะไร และเขาก็พูดไปเรื่อยเสียด้วย “ คุณน้าครับ ปะปากับมะม๊าจะฟิ้วว แล้วก็บูม! ” พลางหยิบเครื่องบินของเล่นราคาแพงบินโฉบไปมา คนเป็นน้าได้ยินก็ได้แต่ทำหน้ามึนงง และไม่ได้คิดอะไรเพราะนี่เป็นแค่คำพูดลอย ๆ ของเด็กที่อาจจะแค่จินตนาการเก่งเท่านั้น วันแล้ววันเล่ากับการต้องอยู่กับเด็กคนนี้ เธอมักจะโต้คำที่ไม่เป็นมงคลมาจากเด็กคนนี้เสมอ บ้างก็ทำเสียงระเบิด บ้างก็เสียงตุ้ม พอเห็นละครในทีวี ก็ขึ้นบอกร คุณน้าจะตุ้มเหมือนรศันนี้ เธอได้ยินแล้วก็จิตตกขึ้นทุกวัน อุปนิสัยของมิยูที่มักจะพูดคนเดียวเสมอมา และพ่นคำที่ทำให้เธอไม่อยากฟัง คำพูดของเด็กคนนี้นั้นฝังเขาไปในหัวเธอทุกวัน พ่อแม่ของเด็กคนนี้ไม่เอะใจบ้างหรือ แท้จริงแล้วเธอก็ได้รู้ว่า นั่นไม่ใช่แค่คำพูดปกติของเด็กน้อยเลย ความหวาดระแวงปนความกลัวกับสิ่งที่ไม่ว่ามันคืออะไรทำให้สติของเธอขาดสะบั้น จิตใจที่โดนคำพูดของมิยูกัดกร่อนจนเธอเริ่มจะเป็นบ้า ทำให้เธอทำในสิ่งที่ไม่ควรทำลงไป “ เด็กปีศาจ! เด็กปีศาจ! แกจะต้องคำสาปแน่นอน ตัวกาละกิณี ” น้ำแ่ ๆ ของมิยูที่กำลังสติแตกบิบคอของเด็กอายุวัย 7 ขวบ มิยูติดดินตะเกียกตะกายจากการโดนปีรัดที่คอ สุดท้ายเสียงชดขึ้นทรมานของมิยูก็ทำให้ผู้เป็นน้าได้สติ เธอปล่อยมือออกเพื่อให้มิยูได้กอบโกยอากาศหายใจ ไม่มีใครรู้ว่าเธอทำอะไรลงไป ส่วนมิยูก็ไม่พูดอะไรเลย เอาแต่ยิ้มให้ดังเดิม ผิดปกติ ผิดปกติสุด ๆ เด็กคนนี้ควรจะกลัวเธอ เพราะเธอทำร้ายเขาเนี่ย เธอเกือบจะฆ่าเขาไปแล้ว ทำไมยังยิ้มให้กันอีก เธอคิดว่าสักวันนึงเด็กคนนี้จะต้องพูดคำสาปแช่งเธอออกมาแน่ ๆ และนั่นอาจจะเป็นจริงก็ได้ เพราะไม่กี่เดือนต่อมาพ่อแม่ของมิยูก็ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิต เธอเชื่ออย่างหนักแน่นว่านี่เป็นเพราะคำพูดของเด็กคนนี้ เธอจึงใช้โอกาสที่ตัวเองได้กลายเป็นผู้ปกครองส่งมิยูไปอยู่ที่เกาะไทเฮตั้งแต่เล็ก หารู้ไม่ว่านี่แค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น สิ่งที่มีนควรจะมีเกิดก็เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะใครมาสาปแช่งเลย พ่อแม่ของมิยูก็แค่ประมาทตอนขับรถเท่านั้น และในช่วงม.ปลายมิยูก็ได้เลือกเรียนโรงเรียนใกล้บ้าน ณ ตอนนั้น นั่นก็คือ “ โรงเรียนไทเฮ ”
--

▼ ข้อมูลอื่น ๆ

CONTACT ช่องทางการติดต่อ	Facebook; คุณชายอัศจอรอหัน อัศรันยอ Facebook; Siriphon Buntem
LINK DOC (ย่อลิงค์)	https://shorturl.asia/86z5s
BLUESKY	THK-海祐

-แวนที่เขาใส่ ใคร ๆ ก็คงคิดว่านี่คือแวนสายตา แต่ความจริงแล้วมันก็แค่แวนธรรมดาราคาถูกที่ซื้อจากร้านมือสองเท่านั้น เคยมีคนถามเขาเชนกันว่าทำไมต้องใส่แวนทั้ง ๆ ที่ค่าสายตาก็มิได้ผิดเพี้ยน เขาตอบ “ ใส่เอาฟิว เพื่อจะเห็นวิญญาณบ้าง ” บางทีเขาก็ใส่แวนถึง 4 ชั้นเมื่ออยู่ในป่าหรือตึกร้าง เขาเห็นอะไรหรือเปล่า ? หรือใส่เอาฟิวตามที่ว่า
